

Po 32 letech stojíme opět na křižovatce dějin

Je to k nevíře, ale bude tomu už 32 let, co jsme prožili nečekaný převrat. Stalo se tak roku 1989. V novodobé historii mu předcházela hrůzostrašná první světová válka, pak ještě strašnější světová válka druhá. A po ní přišla ještě „válka studená“. Bylo to nepřátelské měření sil mezi kapitalistickým Západem a socialistickým Východem. Trvala zhruba 40 let a skončila pádem socialismu v zemích východního bloku. Patřili jsme mezi ně. Před 32 lety vypukl u nás převrat, dosavadní moc se skácela a s převratem se otevřely brány představ o podstatných historických změnách. Věřili jsme, že teď už konečně přijde trvalý mír na celém světě a že zavládne svoboda a spravedlnost mezi lidmi i mezi národy. Tuto kardinální změnu jsme s důvěrou a s neopakovatelným nadšením očekávali. Ale ukázalo se, že marně. Jen slibů jsme se dočkali. Slibů pravdy a lásky, slibů svobody a demokracie a slibů vši možné prosperity a blahobytu. Ale to, co se skutečně dělo, to přinášelo jen netušené a neuvěřitelné malé i velké události, které byly všem nadějším a očekávaním na hony vzdáleny. Přinesly a vršily jen neradostná zklamání. Ukázalo se, že po „studené válce“ jsme zůstali na straně poražených. A vítězové se nás chopili jako své kořisti.

Proradný prezident Václav Havel

Sám první popřevratový prezident způsobil nepředvídatelné ne-

žádoucí změny. Už jeho vstup do čela státu je obestřen mnoha nevysvětlenými záhadami. Ale co horšího, on ve své funkci nedovedl udržet a uchránit to hlavní, co mu bylo svěřeno, Československo, demokratický stát Čechů a Slováků. Československá republika vznikla jako šťastný a hrdý výsledek našeho odboje za první války světové. S mnoha dalšími obětmi a s výsledným pocitem vítězství našeho druhého odboje slavila republika své osvobození a těšila se z obnovy po druhé světové válce. Po 40letém zmařeném pokusu o budování socialismu nastoupil nový prezident jako představitel obnovy kapitalismu. K historickému odkazu naší vlasti nebyl, jak se ukázalo, nijak citově vázán. Dokonce bez lítosti souhlasil s rozbíječským dělením tehdejšího Československa, s neblahou změnou, při níž z jednoho federativního státu vznikly samostatné státy dva. Neviděl v tom žádnou historickou ztrátu ani citelné mezinárodní oslabení obou zemí, přestože se octly se zřetelem na geopolitickou situaci na řádově nižší úrovni.

Zbytkový český stát pak vystavil svou nepochopitelnou omluvou a vstřícností otevřenému útočnému revanšismu Němců, kteří byli po druhé světové válce odsunuti z českého pohraničí. Jako by nebylo německých antifasistů, orientoval se právě na odsun a přesídlení, byť k němu došlo rozhodnutím velmocí a v rámci smluvního poválečného uspořádá-

Zdroj: kamvpraze.info

ní Evropy. Ti odsunutí (říkali si „sudetskí“) tvořili menšinu v pohraničí předválečného Československa, ale s nástupem fašismu v Německu se stali jeho přeshraničními podporovateli a protistátními rozbíječi doma. Chtěli se (jak hlásala jejich protistátní propagandistická kampaň ve 30. letech) vrátit do své vlasti, do Německa.

Do Německa chtěli patřit i za cenu zničení celého Československa. Podařilo se jim to. Mnichovskou dohodou dosáhli rozbití Československa a připojení jeho pohraničí, které obývali, k říši. Od Hitlera za to obdrželi celkem 1 162 617 medailí. Ty medaile putovaly skoro do každé německé rodiny v českém pohraničí. Hitler neváhal vy-

znamenat „soukmenovce“ za zásluhy o rozbití státu, který byl říši na překážku.

Podle fašistického přesvědčení neměli Češi na území, na které si Němci dělali nároky, co pohledávat. Podle jejich tvrdého genocidního přesvědčení tady neměl zůstat ani jediný Čech.

(Pokračování na s. 7)

Ponižující porážka okupantů USA a NATO v Afghánistánu

Bojovníci radikálního islámského hnutí Tálibán vstoupili 15. srpna do Kábulu, hlavního města Afghánistánu. Proamerickému prezidentovi této země Ašrafu Ghanímu spadlo srdce do kalhot a zbaběle uprchl do sousedního Tádžikistánu. Odpor vládní afghánské armády proti tálibánským mudžahedínům se naprosto zhroutil. Tento bleskový kolaps, s nímž nepočítaly ani americké zpravodajské služby, vzdmul vlny masových útěků tisíců Afghánců, kteří se z kábulského letiště snažili dostat vzdušnou cestou ven ze země. V chaosu a tlačenicích přitom někteří zahynuli.

Česká republika letecky evakovala do Prahy 170 Afghánců s rodinami, kteří s představiteli ČR spolupracovali především jako tlumočníci a hrozila jim pomsta od Tálibánců. Další, mající hrůzu z nových vládců, uplatňujících právo šarija, byli evakuováni letecky spojenci západní koalice. Američané a jejich spojenci přepravili z Afghánistánu více než 123 tisíc cizích státních příslušníků a spolupracujících Afghánců. Prezident ČR Miloš Zeman prohlásil, že porážka v Afghánistánu

je pro Západ debakl a ostuda. Dle něho USA svým odchodem z této země ztratily prestiž světového lídra a NATO svou zbabělostí vyvolává pochybnosti o oprávněnosti své existence, neboť dramaticky selhalo. „Myslím, že naše zbrojní výdaje by se nyní, když investovat do NATO je tak trochu vyhazování peněz, měly soustředit na národní obranu, na národní akvizice,“ řekl Zeman.

V Afghánistánu, nazývaném také Hřbitov impérií (ve válečném střetnutí tady pod horami Hindu-

kúše dříve prohráli Velká Británie, Sovětský svaz a nyní i USA a Severoatlantická aliance), tady od roku 2001 padlo více než 3000 příslušníků zahraničních okupačních vojenských jednotek, z toho na 2000 amerických vojáků. Celkové ztráty USA a všech jejich spojenců se za dvacetileté období odhadují na více než 73 000 padlých. Zahynulo zde také 14 vojáků Armády ČR. Tálibán a další opoziční skupiny přišly o více než 51 tisíc bojovníků.

(Pokračování na s. 2)

Před 103 roky vznikla Československá republika. Na snímku z 28. října 1918 slaví lidé v Mladé Boleslavi převratný okamžik FOTO – Muzeum Mladoboleslavsko

Putin: USA viníky tragédie

Americká intervence v Afghánistánu nemá žádný výsledek kromě tragédie a ztráty životů na obou stranách, řekl dle agentury TASS ruský prezident Vladimir Putin. Snaha USA prosadit v Afghánistánu své hodnoty se minula účinkem. „Dvacet let americká vojska působila na tomto území a dvacet let se snažila civilizovat

lidi, kteří tam žijí. A v podstatě tam zavádět své normy a standardy života včetně politické organizace společnosti,“ řekl Putin při setkání se školáky během cesty na ruský Dálný východ. „Výsledkem jsou samé tragédie. Samé ztráty. I pro ty, kdo to udělali, pro Spojené státy, a tím spíše pro lidi, kteří žijí na afghánském území.“

Pokoření američtí okupanti pochodují k odletu z Afghánistánu Zdroj: ethno-polis.ru

Neušlo nám

Meziresortní komise pro historickou osvětu

Příslušný dekret prezidenta Putina zveřejnil oficiální portál justice. Dle textu dokumentu bude cílem komise zajistit systematický a ofenzivní přístup v otázce ochrany národních zájmů Ruska, který souvisí se zachováním historické paměti a rozvojem osvětové činnosti v oblasti historie. Putin také odsouhlasil přiložený dokument o činnosti komise a jmenoval jejím předsedou Vladimira Medinského. Dříve ruské ministerstvo vzdělání proanalyzovalo více než 2,5 tisíce programů věnujících se dějinám. Ukázalo se, že polovina z nich nepřesně zobrazuje události II. světové války. **rt.com**

Platforma „Rusko – země příležitostí“

Dle výsledků konkurzu na řídicí pracovníky „Vůdci Ruska“ bylo 300 účastníků jmenováno na vysoké posty. Jsou mezi nimi dva guvernéri, šest zástupců federálních ministrů, čtyři primátoři měst, zástupci ředitelů velkých společností a ředitelé nemocnic. Řekl to ředitel platformy Alexej Komissarov na setkání s Vladimírem Putinem. Platforma byla založena v roce 2018 ke zvýšení sociální mobility občanů tak, aby bylo více možností povýšit pracovní úroveň a dosáhnout určitých životních cílů. Platforma zahájila 26 projektů, jichž se zúčastnilo více než 8 milionů občanů. **rg.ru**

Fórum „Armáda 2021“

Obchodní program mezinárodního vojensko-technického fóra „Armáda 2021“ vyvrcholil podpisem exportních kontraktů v hodnotě přes 2 miliardy euro. Řekl to šéf státní firmy Rosoboronexport Alexander Michejev. Dle těchto smluv zahraniční partneři Moskvy získají současné druhy letecké techniky, munice, protitankových prostředků, komplexů protivzdušné obrany a radioelektronického boje. Každoroční pořádání fóra přispívá k posílení ruské armády a udržení vedoucí role Moskvy na globálním trhu zbraní. Fórum se uskutečnilo v srpnu v centru „Patriot“, na letišti Kubinka a polygonu Alabino. Expozice byla rozdělena na části: letectví, námořnictvo, vojenská medicína, vojenská výstavba, robotika a diverzifikace. Bylo vystaveno 28 tisíc vzorků zbraní a techniky. **rt.com**

Vyplula největší ponorka na svět

„Belgorod“ je nejdelší atomovou ponorkou na světě. Ale to není zdaleka její hlavní přednost, je totiž nositelkou mořského víceúčelového bezpilotního systému Poseidon. Zhotovení ponorky způsobilo veliký rozruch na Západě, dokonce získala přezdívku „stroj Soudného dne“ a je největší ponorkou, která kdy byla vytvořena. Sama nikdy nevstoupí v přímý otevřený boj, je vybavena několika typy bezpilotních systémů. Vypuštěna byla jen několik dní po incidentu s britskou lodí Defender v Černém moři. **topwar.ru**

Poslední návštěva Merkelové Moskvy v roli kancléřky

Ruský prezident a německá kancléřka uskutečnili 20. srpna v Moskvě schůzku, na které posoudili perspektivy rozvoje bilaterálních vztahů a spolupráce v různých oblastech. Projednali aktuální mezinárodní a regionální otázky. Bylo to poslední jednání Angely Merkelové s Vladimírem Putinem ve funkci kancléřky, jelikož již dříve uvedla, že po zářijových parlamentních volbách v Německu na tomto postu končí. Před jednáním položila věnec k hrobu Neznámého vojína v Alexandrovské zahradě. Kromě situace na Ukrajině, v Afghánistánu, Bělorusku, Libyi a Sýrii, oba lídři hovořili také o Severním potoku 2, který německá kancléřka otevřeně podpořila.

Rozhovory trvaly tři hodiny. Poté společně vystoupili na tiskové konferenci. Kancléřka uvedla, že Minské dohody jsou jedinou variantou na vyřešení situace na Ukrajině dle mezinárodního práva, čehož využil ruský prezident a požádal ji, aby zapůsobila na ukrajinské vedení, které dohody bojkotuje

Kytici na rozloučenou dal Vladimir Putin kancléřce Angele Merkelové

Zdroj: echoprime.cz

je a vzdalo se mírového řešení situace. Putin ujistil, že ruská strana dodrží všechny své smluvní závazky o tranzitu plynu přes území Ukrajiny. Poznamenal, že jeho názory se ne vždy shodovaly s názory Merkelové, ale jejich vzájemný dialog byl zaměřen na výsledek

a hledání kompromisu při řešení nejsložitějších problémů, což Merkelová potvrdila: „K dnešnímu dni jsme velmi rádi, že mezi námi probíhá dialog a že dialog je konstruktivní.“ Německý politolog Alexander Rahr se domnívá, že Merkelová nechce odejít jako

kancléřka, která „ztratila“ Rusko a nedodržela Minské dohody. Nebyly podepsány žádné dokumenty, mohlo se tedy jednat o symbolickou návštěvu, naznačující novému německému vedení, kudy se do budoucna ubírat.

MIROSLAV HAVLÍK

Projekt „anti-Rusko“ spěje ke svému konci

Ruská federace podala k Evropskému soudu pro lidská práva (ESLP) žalobu na Ukrajinu, kterou vinní z porušení Evropské úmluvy o lidských právech, a to konkrétně:

- ze záhuby civilního obyvatelstva, nezákonného věznění a nelidského zacházení s lidmi (na Majdanu v Kyjevě, v Oděse a na Donbasu),
- z vodní blokády obyvatel Krymu,
- z potlačování svobody projevu a pronásledování disidentů, včetně politiků a novinářů,
- z diskriminace ruský mluvícího obyvatelstva a z vytěsňování ruského jazyka,
- z diskriminace obyvatel jihovýchodu Ukrajiny sebráním jim možnosti účastnit se voleb,
- z útoků na ruská diplomatická a jiná zastupitelství,
- z úmrtí osob, poškození zdraví a zničení majetku během ostřelování přilehlého ruského území,
- z diskriminace ruských firem a podnikatelů,
- z toho, že při havárii letounu MH17 Ukrajina uzavřela vzdušný prostor nad válečnou zónou.

„Apel má za cíl upoutat pozornost Evropského soudu a celého světového společenství na syste-

matické hrubé porušování lidských práv ukrajinskými orgány moci, v mezinárodně-právní oblasti zaznamenat mnohačetná fakta o spáchaných trestných činech, donutit ukrajinské orgány zastavit jejich pokračování, provést řádné vyšetřování a okamžitě přivést viníky k odpovědnosti, obnovit mír a harmonii na území Ukrajiny“, uvádí se v prohlášení Generální prokuratury RF. Dále uvádí, že v historii Ruska první mezinárodní žaloba podaná k ESLP obsahuje podrobný popis procesu protiústavní změny vlády na Ukrajině a prosazení nacionalistických sil do ukrajinských státních orgánů, což bylo hlavní příčinou následných masových porušení Úmluvy a jejích protokolů.

Této události předcházelo zveřejnění článku ruského prezidenta „O historické jednotě Rusů a Ukrajinců“, což vyvolalo velký zájem a rezonanci na Ukrajině. „Státní převrat a následné kroky kyjevských úřadů nevyhnutelně vyvolaly konfrontaci a občanskou válku. Dle odhadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, celkový počet obětí spojených s kon-

fliktem na Donbasu přesáhl 13 000 lidí“, napsal Vladimir Putin. Nejdříve popsal tisíciletý historický vývoj rozdělování jednoho národa. Vzpomenul jak Poláky, Němce, tak i Rakousko-Uhersko. Vyjmenoval zrádce Malorusů a popsal vývoj názvu Ukrajina a Ukrajinců. Objasnil, jak se vyvíjel osud národů na území Ukrajiny po revoluci 1917, po 1. a 2. světové válce a úlohu bolševiků ve formování Ukrajinské svazové republiky v rámci SSSR.

Závěr věnoval Putin současným událostem, rolím USA, Německa, Polska a současných elit Ukrajiny v pokračování rozdělování národa a vytvoření projektu „anti-Rusko“: „Ukrajina byla krok za krokem vtahována do nebezpečné globální politické hry, jejímž cílem je vytvořit z Ukrajiny bariéru mezi Evropou a Ruskem, předmostí proti Rusku. Nevyhnutelně přišel čas, kdy pojem „Ukrajina – není Rusko“ přestal vyhovovat. Bylo zapotřebí nového, „protiruského“, což nikdy nepřijmeme. Západní kurátoři „protiruského“ projektu upravují ukrajinský politický systém tak, aby se sice měnili prezidenti, po-

slanci a ministři, ale politika separace a nepřátelství vůči Rusku zůstala beze změn. Hlavním předvolebším heslem současného prezidenta byl mír. Na základě toho se dostal k moci. Tyto sliby se ukázaly jako lež. Nic se nezměnilo. A v některých ohledech se situace na Ukrajině a v okolí Donbasu dokonce ještě zhoršila. A řeknu jedno: Rusko nikdy nebylo a nebude „protiukrajinské“. O tom, jaká bude Ukrajina, rozhodnou její občané.“

Politický komentátor Alexander Skubčenko uvádí: „Obvinění jsou vážná a mnohá z nich i opodstatněná. Nejde však ani tak o soudní hledisko žaloby, jako spíše o zvýšení mezinárodního tlaku na Kyjev. Zdá se, že Washington, Brusel a Moskva již odepsaly ukrajinského prezidenta. 30. srpna měl Zelenskij poslední šanci. Pokud pojedou za Bidenem, musí se ho pokusit o něčem přesvědčit, jinak za ním udělají kříž. Jedinou šancí pro něj je konečně pochopit realitu roku 2021 a přijmout ji. Ještě před schůzkou s Bidenem přehodnotit svou politiku a přejít od války k míru, od antiruska k neutralitě.“

MHAV

Na moskevském Rudém náměstí se představila Rachel Armstrongová z Velké Británie. Své umění získala v světově proslulé ruské baletní škole.

FOTO - Reuters

Olympioniky vítali i hymnou

Ruské olympioniky přivítali na Rudém náměstí v Moskvě. Sportovci jeli v autobusech s otevřenou střechou, přičemž hrála národní hymna a vlály ruské vlajky. Obojí bylo, stejně jako veškeré další ruské symboly, na olympijských hrách v Tokiu zakázané. Rusko tam pykalo za falešné obvinění organizovaného dopingu.

Pod hlavičkou Ruského olympijského výboru (ROC) se her v Tokiu zúčastnilo 335 ruských sportovců, kteří vybojovali 71 medailí včetně dvaceti zlatých. Olympijským šampionům místo hymny zněl klavírní koncert číslo jedna Petra Iljiče Čajkovského

a na stožár stoupala vlajka s logem národního olympijského výboru.

Tým nezávislých ruských sportovců, který měl oblečení v ruských národních barvách, skončil pátý v medailovém hodnocení zemí. Dvě zlata přivezl plavec Jevgenij Rylov, jenž ovládl závody na 100 a 200 metrů znak. K dalším velkým úspěchům patřilo zlato výškařky Marie Lasickeneové nebo triumfy mužského i ženského družstva ve sportovní gymnastice. „Každý sportovec v naší delegaci je hrdina. I ti, kteří nevyhráli medaili, ze sebe vydali maximum ve prospěch týmu,“ řekl agentuře Reuters prezident ROC Stanislav Pozdňakov. **(ČTK, jel)**

Nejslavnější kapitola let 1914–1918

Období napoleonských válek představovalo pro Srby začátek poslední etapy úsilí o obnovu státní samostatnosti po téměř pěti stoletích tureckého jha, zahájenou povstáním v roce 1804. Byla jim sankcionována též mezinárodně tzv. berlínským kongresem (1878). Vybojování národní svobody svými prostředky vyvolalo pochopitelně v srbském společenství pocit sebevědomí a hrdosti. Nelibost mocných z toho byla patrná a nejenom proto, že se jednalo o geopoliticky důležité místo, ale i pro příklad ostatním menším národům k následování.

Nejpodrážděněji reagovalo sousední velmocensky zakomplexované Rakousko-Uhersko. Obviňovalo Srbsko z podpory jihoslovanského separatismu na území dualistické monarchie. Rozčilení ve Vídni dostoupilo vrcholu po srbských úspěších za balkánských válek (1912–13).

Zůstane skutečností, že v Srbsku působily nálady různého stupně organizovanosti, projevující tajně i otevřeně myšlenku všesrbského, respektive jihoslovanského sjednocení. Oficiální srbská exekutiva ale věděla, že si to se silnějším sousedem nemůže rozdat v otevřené konfrontaci, aniž by nevystavovala stát nebezpečí zničení. Varovala se tudíž podpory jakýchkoliv provokací. Včasné upozornění na možnost atentátu vůči následníkovi rakouského císařského trůnu Františku Ferdinandovi, odeslané Vídni, před jeho cestou do bosenského Sarajeva v červnu 1914, je toho příkladem.

Tento okamžik byl jiskrou, která roznítla dávno nahromaděné výbušniny nejen na Balkáně, ale v celé Evropě. Rakousko-Uhersku posloužila jako vhodná záminka ke splnění cíle, vojenského rozbití Srbska, a tím vyřešení jihoslovanské otázky jednou provždy. Válka, již habsburské mocnářství Srbsku vyhlásilo, rychle přerostla ve světový konflikt.

Z kraje srpna 1914 začala rakousko-uherská armáda „trestnou výpravu“ a napadla Srbsko. Bitva na Ceru znamenala nečekaný obrát. Srbové přešli do protiútoků. Zahnali agresora a naopak sami pronikli do okrajových částí jeho území (východní Hercegovina, Srem). Prvotním nezdarem rozuzlené c. a k. vrchní velení vzápětí podniklo novou ofenzívu. Tentokrát padl Bělehrad, takže srbské vládní instituce se musely přesunout do Niše.

Hlavní velitel vojvoda (maršál) Radomir Putnik ovšem za ústupu do hor nad údolím řeky Moravy skleslé řady srbského vojska dokázal zformovat. Po bitvě na Ko-

lubaře – Suvoboru (listopad – prosinec 1914) Srbové osvobodili své hlavní město a zase očistili vlast od nepřítelů. První fáze střetnutí, jež měla zničit Srbsko a umožnit Německu a Rakousku-Uhersku spojení s Tureckem, skončila fiaskem.

Dlouhodobé poziční boje vysávaly srbský stát vojensky a hospodářsky. Na podzim 1915 Rakušané a Němci připravili silné 800 tisícové uskupení, posílené již Bulharskem, řízené říšskoněmeckým generálem Augustem von Mackensenem. Bulharský útok do Makedonie odřízl Srbům cestu směrem na Soluň. Krajně vyčerpaná srbská armáda musela tedy ustupovat přes Kosovo, Rašku či Černou Horu k pobřeží Jadrana.

V krutých vánicích a sněhových závějích, v lehkém oblečení, bez zdravotnické pomoci, překonávali srbsí vojáci nehostinné pohoří (Šar planina a Prokletje). Procházeli stezkami, posetými mrtvými těly těch, kdož šli před nimi. Strastiplnou kalvárii sdílel zubožený lid měst i venkova, ženy, děti, ti co nechtěli padnout do rukou cizákům. S nimi král Petr I. Karadjordjevič, vláda a parlament.

„Při prodírání neschůdnými alpskými horami dočasně přemožené Srbsko i nadále žije a doufá – pravil francouzský ministr Paul Pairet v oněch měsících. „Hrdinný srbský národ je tím nejušlechtlejším vzorem všem, kdo by se v boji za nezávislost své vlasti, za spravedlnost a práva národů ocitli v pokušení tak velkou věc vzdát.“ Tehdejší představitel Francie se oprávněně rozplývali nad houževnatostí srbského národa. Vždyť každý říšskoněmecký pěšák, který nestál na západní frontě byl pro ně doslova požehnaním. Škoda, že na tuto službu tak rychle zapomněli jejich následovníci koncem 20. a počátkem 21. století...“

Z asi 400 tisíc Srbů obou pohlaví a různého věku jich loďstvo dohodových spojenců z albánských přístavů Drač a Valona stihlo evakuovat na řecký ostrov Korfu necelou polovinu, převážně vojenských osob. Do bojeschopného stavu se postupně podařilo zde postavit kolem 150 000 srbských vojáků.

Výnos císaře Františka Josefa I. zřizoval v obsazeném Srbsku generální gouvernement. Okupační praktiky „starého dobrého“ mocnářství si v mnohém nezdaly s brutalitou okupace hitlerovského Německa. Byly zatýkány tisíce lidí, zajatci a civilisté vyvázeni hluboko do zázemí Rakouska-Uherska. Během 1. světové války zahynulo třicet procent obyvatelstva Srbského království (z šesti milionů) a až šedesát procent dospělých mužů!

„Zůstane tajemstvím“ – psala vídeňská Neue Freie Presse roku 1918 – „jak se ty zbytky srbského vojska, které se zachránily před Mackensenem, mohly později vzbudit k boji. Byl tím podán důkaz, že srbský voják patří mezi nejodolnější bojovníky, jaké kdy světový požár viděl. „Půldruhého měsíce před koncem války prolomilo osm srbských a dvě francouzské divize soluňskou frontu. Před sebou pronásledovaly rozbité říšskoněmecké a bulharské jednotky. Bylo osvobozeno Srbsko a Černá Hora.“

Robert Lansing, tehdejší ministr zahraničních věcí USA, pronesl: „Až se budou psát dějiny této války, jejich nejslavnější kapitola poneše jméno: Srbsko. Srbské vojsko se vyznamenalo nevídanými hrdinskými činy a srbský národ prožil neslýchaná utrpení. A taková obětavost a houževnatost nemohou zůstat bez povšimnutí – musejí dojít odměny...“

VLADIMÍR MLEJNECKÝ

Memento pro věčné časy – zajatecký tábor Jindřichovice

Dlouhý zástup rakví

Podmínky ubytování v táborech byly tak špatné, že tu vězňové mohli jenom umírat a nepřežít. Mauzoleum srbských zajatců v Jindřichovicích (okres Sokolov, Česká republika) je místem věčného odpočinku 7100 Srbů a 189 Rusů, kteří zemřeli v koncentračním táboře za první světové války.

Ze vzdálených krajů Srbska sem byli přiváděni zajatci, bojovníci i civilisté, a umírali zde za nejsurovějších podmínek. Jen tímto zajateckým táborem prošlo přes 40 000 lidí.

Obzory české země, přivětivá prostranství luk a lesů, zůstávaly vtisknuty v pohledech umírajících nešťastníků, jakoby jim připomínaly jejich Šumadii, pohoří Cer a Suvobor, dějiště jejich hrdinských činů, kde vítězili nad vetřelci, kteří přitáhli pokořit jejich vlast. Jindřichovice jsou jenom jedním z mnoha pohřebišť, kde leží posmrtné pozůstatky lidí, kteří nikdy neváhali za hranicemi své vlasti. Od nejsevernějšího bodu Norska až po tureckou Ankaru jsou rozesety srbské kosti, pohasy

životy mnoha set pokolení srbského národa.

Dějiny se kdoví po kolikáté opakovaly: mocní dávají na odív svou sílu, rozdělují a znesvářují národy, podle svých prospěchářských cílů a zájmů určují jejich osudy.

Zajatecký tábor v Jindřichovicích posloužil jako prototyp ještě strašnějších táborů smrti – Osvětimi a Mauthausenu. Pohlédnete-li na dokumentární snímky z jindřichovického tábora z první světové války, nemůžete si nepovšimnout zarážející podoby s fotografiemi z koncentračních táborů druhé světové války: stejný řád smrti, baráky, živí kostlivci, márnice, otrocká práce, každodenní pohřby. Jenom uniformy strážců a pánů tábora jsou jiné. V dějinách lidskému pokolení nic nezpůsobilo takové zlo jako snaha velikých mocností upravit si svět podle svých představ. Donutit jiné národy, aby se zřekly vlastní svébytnosti a svého národního programu. Válka je zlo i pro poražené i vítěze.

To jsou burčující slova Djoka Stojčiće, bývalého velvyslance Svazové republiky Jugoslávie v ČR.

Vybrala z publikace o životě vězňů zajateckého tábora NATAŠA WEBEROVÁ

Táborová márnice byla neustále plná

Před 180 lety se narodil veliký český hudební skladatel Antonín Dvořák

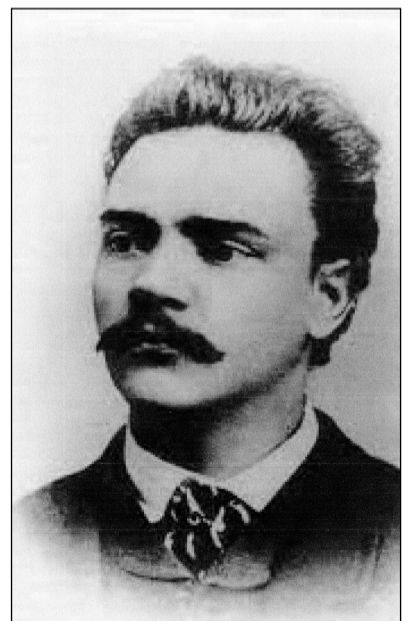
Jeho dílo interpretují nejlepší světoví umělci, hostující na festivalech „DVOŘÁKOVA PRAHA“. Letošní International Music Festival DVOŘÁKOVA PRAHA proběhl ve dnech 6. 9. – 24. 9. 2021.

V pondělí 6. 9. ve 20:00 v Rudolfinu – Dvořákově síni zahájil Koncert pro violoncello a orchestre h moll, Symfonie č. 9 e moll, „Z Nového světa“. Interpretovala Filharmonica della Scala, dirigent Andrés Orozco-Estrada a violoncello Daniel Müller-Schott. Skladby Antonína Dvořáka zazněly i v Katedrále sv. Víta, Anežském klášteře a na HAMU, v sále Martinů.

Česká filharmonie pod dirigenem sirem Andrásim Schiffem zakončila festival Mozartovým „Don Giovanni“ (předehra k opeře). Koncert pro klavír a orchestr č. 20 d moll a na závěr Dvořákovy „České tance“ I. řada.

Byl to nevsední zážitek. Dvořáková hudba je citová, vyjadřující neskutečnou vřelost a lásku k lidem.

Na závěr slova Antonína Dvořáka z roku 1887:

Antonín Dvořák

„Umělec, který cítí a myslí a něčemu se naučil a ví, že byl při tvorbě svého díla z celé duše jemu oddán, raduje se vždy z toho, když mezi mnohými třeba jen jeden hlas se našel, o kterém může říci: „Tento mi porozuměl.““

NATAŠA WEBEROVÁ

Za co manifestoval Klub českého pohraničí v roce 1994

Rozhovor s Natašou Weberovou, dříve Hubingerovou • Haló zpravodaj č. 9/94

Na 24. 9. 1994 jsme se rozhodli svolat manifestaci „Již nikdy Mnichov, Cheb musí zůstat český“.

Ano, chceme připomenout lidem výročí 2. mobilizace v září 1938 a mnichovské potupy lidu Československa, co se zde všechno událo. Chceme uctít památku těch, kteří padli rukama henleinovců při obraně naší republiky.

Proč právě v Chebu?

Na to se nás ptal i chebský starosta pan ing. Linda, kterému toto nedá spát. Chebsko je nejzajímavějším cípem západočeského pohraničí. Na letošních sudetoněmeckých dnech v Norimberku se skupina lidí postavila proti štvání a nárokům sudetoněmeckého krajanstva vůči naší republice, měli s sebou transparent „Ne mnichovské dohodě“ a „Cheb musí zůstat český“. To už něco signalizuje. Když někdo v zahraničí bojuje za český Cheb, nemůžeme ho v tom nechat samotného.

Slyšel jsem, že lidé, kteří se vás snaží od manifestace odradit, říkají, že žádné požadavky sudetoněmeckého krajanstva neexistují.

Ten, kdo tohle říká, vědomě neříká pravdu. Já žiji v západočeském kraji od roku 1966. Mám zde spoustu známých i z řad starousedlíků Němců. Většina z nich byla v tzv. „Kulturním sdružení občanů německé národnosti“. Teď je to přestává bavit, protože je toto sdružení pod „Svazem Němců“, na který tlačí sudetoněmecké krajanstvo. Především pak u nás prostřednictvím „Svazu chebských obcí“ ze SRN.

Ty jsi se zúčastnila v Ústí nad Labem 30. 7. 1994 tzv. akce „Most“. Můžeš nám k tomu něco říci?

Všichni, kdo jsme ten den na tom mostě stáli, jsme přesvědčeni, že aktivity sudetoněmeckého krajanstva se nesmí brát na lehkou váhu. Po projevu pana Kellera z Drážďan, který povídal, že si Němci přejí usmíření, nám potomci gestapáků a esesáckých vrahů vyhrožovali, že přijde den a oni nás budou házet z toho mostu.

A že ten den přijde určitě, že se nemohou dočkat. Provokovali nás během celého toho dne. Vyhrožovali, že stejně bude nějaká provokace, chystali se nás házet z mostu už ten den.

O tom budu povídat, ale zvlášť. Jen bych chtěla dodat, co jsem už říkala na tiskové konferenci ÚV KSČM. Nebýt těch lidí v Terezíně, kteří se postavili proti sudeťácké provokaci, a přijeli nám na pomoc, tak to v Ústí nad Labem ten den dopadlo špatně. Oni se potom báli něco vyvolat.

Co si myslíš, že tomu všemu napomáhá?

Především omluva pana Havla. Oni se tím ohánějí. Musí se to díť s tichým souhlasem našich nejvyšších mocných. Jinak si nedovedeme vysvětlit povolování vyložených sudetoněmeckých provokací v Terezíně, Ústí nad Labem, Chrástově, Opavě atd. U nás si Němci mohou klást věnce na hroby esesáckých vrahů, odhalovat památníky německých vojáků, zatímco vlastenecká manifestace v Chebu je zakázána. Něco to silně připomíná. To už tady bylo v roce 1938. Někdo tady opět jedná o nás bez nás.

A jsme opět v Chebu. Napadlo vás, když jste šli oznámit manifestaci, že by ji mohli zakázat?

I o tom jsme uvažovali, ale pan místostarosta Šantora měl plná ústa demokracie, ani jsme nestačili zírat. Přece v naší demokratické společnosti nemůže nikdo zakázat vlasteneckou manifestaci. Tak to vyznělo u pana místostarosty Šantory. Starosta města Chebu pan ing. Linda asi patří mezi takové představitele, kteří si pod pojmem demokracie představují úplně něco jiného.

A ještě něco na závěr?

Docela určitě nechceme rozpouštět nacionalistické vášně, jak nám chce vnutit pan starosta. Kdo rozpouští nacionalistické vášně, to jsme zažili na vlastní kůži na mostě v Ústí nad Labem. To činí ten, kdo žádá zrušení Benešových dekretů, ten, kdo dovoluje německému kapitálu rychlé pronikání do naší ekonomiky v nevidaném rozsahu a zřejmě bez jakékoliv kon-

Chebská manifestace 24. 9. 1994.

Pozvali jsme jednu z žen, které na sudetoněmeckých dnech v Norimberku držely transparent „NE MNICHOVSKÉ DOHODĚ“ a „CHEB MUSÍ ZŮSTAT ČESKÝ“
FOTO – archiv N. Weberové

troly. Ten, kdo dovoluje budovat německé vojenské hřbitovy a dokonce i památníky bývalých esesáků. Pravděpodobně jsme se tou naší manifestací trefili do vosího hnízda, nemají argumenty pro zá-

kaz, tak nás napadají jinak. Nesmíme se dát, musíme se spojit všichni, komu je drahá naše vlast, naše řeč, bez ohledu na stranickou příslušnost, vyznání a rasu. Jen tak ubráníme to, za co naši předkové

bojovali a umírali. Musíme se držet hesla husitů: „Nepřátel se nelekajme, na množství nehledme!“ Potom máme naději, že vyhrájeme. Pravda vítězí, ale musí se jí pomoci.

Partyzánská

*Tichá noc, jasná noc
krásná je.*

Partyzán pušku si nabije.

Mesíček, ten celú noc nejdě

zem

partyzán nejlepší kamarád.

*Keď idě partyzán na hory,
srdce mu bojovně zahorí:*

*„Slováci, pojdte všiči do boja
slovenská vlast Vaše Vás volá.“*

Slovenský národe nejsi sám.

Na horách stojí Tvůj partyzán.

*Tam bojujú Češi aj Slováci,
bratia Rusi, Srbi, Poláci.*

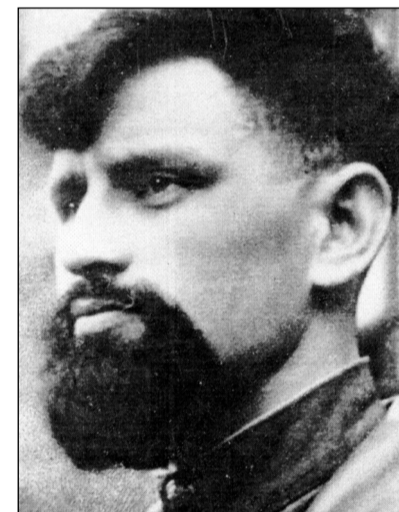
*Slovenský národe za Teba,
slovenský partyzán život dal.*

Umieral pre slovenskú drahú

zem

a teraz má v zemi večný sen.

(Poznámka: Tuhle písničku jsem slyšela a zpívala před mnoha lety na Velké Javorině v Bílých Karpatech. Byli jsme tam Češi, Moraváci a Slováci. Pod vedením Dr. Zdeňka Klanici. Ať mi prominou Slováci, jestli jsem něco nenapsala správně. Ta písnička je opravdu česko-slovenská.) NATAŠA WEBEROVÁ

Dajan Murzin. Kapitán Rudé armády, náčelník štábu, později velitel 1. partyzánské brigády Jana Žižky

Český svaz bojovníků za svobodu pořádal dne 23. 8. 2021 vzpomínkové akce k výročí Slovenského národního povstání a uctil památku čsl. letců a zahraničních vojáků bojujících a padlých v období II. světové války

Pietní akty proběhly u pomníků – náměstí Svobody a Vítězném náměstí.

Akci řídila a moderovala MUDr. Iлона MÜLLEROVÁ.

S vojenskými poctami byly položeny věnce:

- Za V KPR – plk. gšt. Ing. Petr Cupák, náčelník 1. úseku, velitel Hradu
- Za PS PČR, místopředseda – p. Tomio Okamura
- Za ambasádu SR – přidělenec obrany, gen. mjr. Ing. Miroslav Kocian
- Za ambasádu RF – pp. Maxim Alešin a Andrej Bankajev

- Za MO AČR – ředitel KVV HMP, plk. Ing. Marian Margai, vedoucí oddělení péče o válečné veterány OVV MO AČR, Ing. Vladimír Petr
- Za GŠ AČR – generálporučík Ing. Štefan Muránský, ředitel Sekce podpory
- Hejtmanka Středočeského kraje paní Mgr. Petra Pecková s radními p. Ing. Pavlem Pavlíkem a p. Mgr. Martinem Hrabákem
- Protopresbyter Dr. Jan Beránek, ředitel Úřadu epiarchální rady Pražské pravoslavné církve
- Za ÚV ČSBS místopředseda plk. v. v. Ing. Emil Kulhánek

Zazněla slovenská a česká hymna, následovaly projevy hostů.

Na počtu padlých zazněla na závěr Večerka.

Pietních aktů se zúčastnili zástupci dalších svazů a sdružení – a) za ČSOL – plk. v. v. Ing. Jiří Vlasák

b) za Sdružení Čs. zahraniční letci – Východ, jeho místopředseda – genmjr. Ing. Ladislav Minařík, bývalý velitel vzdušných sil AČR, p. Pavel Šmidrkal

Sdružení vojenských a válečných veteránů II. světové války Členové ČSBS, sympatizanti a veřejnost

NATAŠA WEBEROVÁ

Chebská manifestace 24. 9. 1994

Takhle nás hlídali

FOTO – archiv N. Weberové

